

Головною метою національного виховання на сучасному етапі розвитку суспільства є передача молодому поколінню соціального досвіду, багатства духовної культури народу, його національної ментальності, своєрідності світогляду і на цій основі формування особистісних рис громадян України, які включають у себе національну свідомість, розвинену духовність, моральну, художньо-естетичну, правову, трудову, фізичну, екологічну культуру. Патріотизм виховує у людини почуття громадянськості. Громадянськість визначається як духовно-моральна цінність, світоглядно-психологічна характеристика людини, що зумовлена її державною самоідентифікацією. Це складне особистісне утворення, яке включає в себе почуття поваги і любові до рідної країни, політичну і моральну відповідальність, правову культуру, усвідомлення власної гідності, повагу і довіру до співгромадян. Громадянськість має ціннісно-смыслову природу і проявляється у єдності громадянської свідомості та громадянської поведінки. Тобто вона повинна проявлятися не тільки у усвідомленні своєї приналежності до даної країни, а й у активних діях, спрямованих на виконання своїх громадських обов'язків перед суспільством і державою. Громадянськість виступає критерієм особистісної зрілості.

Правове виховання є важливою складовою частиною національного виховання громадян. Поряд з цим правове виховання по поставленій меті дуже наближене до формування правового світогляду, правової свідомості та правової культури. Виховання молоді, в дусі патріотизму, свідомого відношення до праці, високої культури, нетерпимості до явищ, що суперечать нормам моралі, передбачає формування у підростаючого покоління правової культури та правової свідомості. Ця культура передбачає глибоку повагу до правової основи держави і суспільного життя, розуміння соціальної ролі права і переконання в необхідності точного дотримання його норм і принципів.

Сучасний український ідеал виховання – всебічно, гармонійно розвинена особистість, національно свідома й соціально активна, людина з високою громадянською відповідальністю, з глибокими духовними, громадянськими, патріотичними почуттями, здатна до неперервного розвитку і вдосконалення. Вищі навчальні заклади мають здійснювати підготовку інтелектуального генофонду нації, виховання духовної еліти, примножувати культурний потенціал, який забезпечить високу ефективність діяльності майбутніх спеціалістів.

Шевченко В. С., Волкова М. В.

*Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова*

РОЛЬ МОЛОДІ В СОЦІАЛЬНОМУ УПРАВЛІННІ МІСТА

Реформа управління, створення цілісної, ефективної та гнучкої системи управління державними та суспільними справами – важливе політичне

завдання сучасності, один із головних напрямів перебудови і оновлення суспільства. Вагомий внесок у її рішення має зробити молодь. Через своїх представників в органах державного і громадського управління, шляхом соціальної активності вона готова брати участь у розробці законів і постанов, домагатися їх практичної реалізації. Актуальність проблеми стає вагомішою у зв'язку з розвитком самоврядування в сфері виробництва і освіти.

Демократизація державних і громадських управлінських структур вимагає нових підходів до підбору та розстановки кадрів, організації їх роботи. Сьогодні завдання полягає в тому, щоб в органах управління були соціально активні, компетентні, творчі люди. У цьому відношенні великі надії покладаються на молодь. І це природно, адже щоб почати працювати повному, бачити перспективи розвитку і прагнути до їх досягнення, потрібні нові інтелектуально і фізично розвинені люди. В даному випадку молодь – найбільш підходяща кандидатура. Завдання полягає тільки в тому, щоб знайти таких людей, в найкоротші терміни підготувати їх, навчити працювати повному.

В країні з'явилися нові молодіжні суспільно-політичні організації, неформальні об'єднання молоді. Перші кроки їх діяльності свідчать про зростання соціальної активності молоді, прагненні реалізувати свої можливості через активну політичну діяльність, протистояти певною мірою тим соціальним інститутам, які не в змозі організувати роботу, повести за собою маси на вирішення завдань перебудови. В основному членами неформальних об'єднань були юнаки і дівчата, які чесно і відкрито говорили про свої цілі, глибше, ніж інші, розуміли дійсність і прагнули зробити свій внесок в оздоровлення економіки, поліпшити екологічний стан у своєму регіоні і країні в цілому, боролися за збереження та реконструкцію пам'яток історії та культури, національних традицій і звичаїв.

Однією з важливих проблем у залученні молоді до соціального управління є пошук шляхів зближення інтересів суб'єкта і об'єкта управління. Сьогодні йде процес пошуку шляхів, які б сприяли вирішенню проблем молоді. У багатьох випадках зробити це не вдається. Ось чому частина молоді йде у сферу тіньової економіки, займається протиправними діями, стає стороннім спостерігачем за тим, що відбувається в суспільстві. Прагнення молодих депутатів, деяких науковців, ентузіастів молодіжного руху підтримати ініціативу молоді, прийняти Закон про молодь, поки що не принесло бажаних результатів. У зв'язку з цим для вирішення цього питання потрібна підтримка молоді всієї країни, спільні дії на захист інтересів і прав молодого покоління.